

Publicerad 2014-05-18 16:53 av Christine94

Att mista dig

Jag hade en amulett
en stjärna som lyste klart
den var från dig

en bit i mitt hjärta hade jag mist
som en vinter utan snö
som en sommar utan grönska

du var det bästa som hade hänt
utan dig hade jag inte levt
du räddade mig från att ta mitt liv

Jag såg din sten till din grav
gyllene skrift med bakgrund av svart
en duva vakade över den vackra människa du var

förtvivlan över din hjärtattack
du hade fallit ihop på golvet hemma hos mig
jag klarade inte av att vara där

ironiskt att släcka din gnista när du hjälpt mig
rosorna lade jag med omsorg
kärleken till dig fick mig att fortsätta

tomrummet skulle aldrig fyllas igen
dock omvärderade jag mig själv
jag skulle inte kunna lämna livet längre av mig själv

jag kysste stenen och viskade farväl
amuletten bar jag som ett minne av dig
nu gick jag vidare hem till livet som jag levde nu

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christine94 med Poeter.se id #47339 innehar upphovsrätten